

28 – OARE L-AU UITAT EI PE ISUS?

- În viață, există momente bune și momente rele!

Ai auzit asta sau poate ai spus-o deja. Eu prefer momentele bune, dar am trecut prin momente dificile. Cunoști tu expresia „furtunile vieții”? Ah! Furtunile vieții sunt altceva decât micile griji! Vorbim despre circumstanțe cu adevărat foarte dificile, dureroase. Astăzi, îi vom găsi pe ucenicii lui Isus în mijlocul unei furtuni. Îți poți imagina... o adevărată furtună pe mare!

Vei găsi această poveste în Evanghelia după Marcu, capitolul 4. Îți vom oferi răspunsul la această întrebare: Barca, ce poate reprezenta ea pentru tine, pentru mine?

O FURTUNĂ DE NEUITAT

Ziua era lungă și epuizantă. Stând într-o corăbie, Isus a vorbit unei mulțimi întregi de oameni adunați pe malurile lacului Tiberiada. Lacul Tiberiad se mai numește și Marea Galileii. După ce a vorbit și i-a trimis pe toți la drum, Isus le-a explicat ucenicilor săi tot ce nu înțeleseseră.

Acum soarele începe să apună. Marea capătă o culoare albastru închis. În depărtare, păstorii își aduc turmele de oi, unii fermieri se întorc de la câmpuri, toată lumea merge la familiile lor.

Isus le spune ucenicilor săi:

- Haidem să mergem pe celălalt mal al lacului!

Și se așază în spatele bărcii cu capul pe o pernă.

Traversarea lacului! Nu este dificilă pentru pescarii de meserie. Cunoscut bine lacul, care nu este foarte mare. Celălalt mal este vizibil, la aproximativ zece kilometri distanță. Într-o oră, traversarea va fi completă. Barca se mișcă liniștit pe apă. Ucenicii vorbesc în șoaptă în timp ce trag de vâsle.

Deodată, la orizont, nori negri, amenințători, acoperă vârful dealurilor. Coboară spre lac cu o viteză amețitoare. Deodată, vântul începe să bată violent. Este un adevărat vârtej. Valurile devin foarte înalte. O furtună teribilă se stârnește brusc...

Vântul zguduie barca, care se ridică și coboară în valuri din ce în ce mai adânci.

Ucenicii trag de vâsle, se agață de barcă. Sunt curajoși și fac tot ce este necesar pentru a menține barca la suprafață. Dar...

- Să sperăm că nu se va răsturna!

- O furtună ca asta! N-am mai văzut una, nu vom ieși din ea vii!

- Trebuie să vâslim mai repede!

Sunt înspăimântați. Valuri furioase își aruncă spuma peste bord. E întuneric total, nicio stea, nicio rază de lună pe acest cer plumburiu. Nu se mai aud vorbind din cauza urletului vântului, a zgomotului valurilor. Trebuie să țipe din ce în ce mai tare. Iată-i, udați și aruncați dintr-o parte în alta de valurile care umplu barca cu apă. E imposibil să stea în picioare sau chiar să se ghemuiască. Trebuie să se țină cât de

bine pot. E imposibil să vâslească. În orice moment, barca s-ar putea răsturna sau să se spargă, iar ei se vor îneca.

Încearcă să lupte din nou, cu toată puterea, singuri.

Cum așa, singuri? Dar nu sunt singuri în această furtună! Este cineva cu ei. L-au uitat oare? Cineva care doarme liniștit în spatele bărcii.

Se duc să-L trezească:

- Isus! Isus! Trezește-te! Suntem pierduți! Nu vezi că pierim! Nu ești îngrijorat?

În fața acestei furtuni dezlănțuite, Isus nu se teme deloc.

Se ridică, ceartă vântul:

- Taci!

Și spune mării:

- Liniște! Calmează-te!

Vântul se potolește, furtuna încetează. Niciun val!

Barca alunecă pe apele calme ale lacului spre celălalt mal. Niciun strigăt, niciun cuvânt, niciun sunet pe lac și în barcă, totul este liniștit.

Calmul s-a întors și în inimile ucenicilor.

Există neînțelegere, uimire, dar și frică respectuoasă.

Întorcându-se către ei, Isus le spune:

- De ce v-a fost atât de frică? De ce aveți atât de puțină credință?

Ucenicii sunt confuzi; nu răspund. Într-adevăr, uitaseră complet că Isus era cu ei, acolo, în barca lor. De ce au intrat în panică? L-au văzut deja făcând atâtea minuni. Le este rușine și, în același timp, le este frică.

- Dar cine este omul acesta?, se întreabă unii pe alții.

- Cine este el, încât vîntul și marea ascultă de cuvîntul Lui?

- Vîntul și marea ascultă doar de Dumnezeu!

Ar putea fi ei în prezența Fiului lui Dumnezeu? Ar fi Mântuitorul promis acolo cu ei în barca lor? Se simt foarte nevrednici. Isus este în barca lor. În ciuda lipsei lor de credință, de încredere, El i-a salvat și rămâne cu ei. Traversarea continuă. Vor ajunge teferi și nevătămați pe celălalt mal.

ȘI TU ȘI EU!

Această barcă, ce poate reprezenta? Pentru mine, reprezintă viața mea, inima mea. Și eu sunt într-o călătorie. Am început-o în ziua în care m-am născut și merg înainte zi după zi. Sunt zile ușoare, dar am experimentat și furtuni și pot fi și altele. Nu știu nimic, dar nu sunt singur. În barca mea, în viața mea, este familia mea, prietenii mei, dar și cineva care este cu mine, care mă însoțește în fiecare zi. Este Isus. Într-o zi, i-am spus: „Doamne Isuse, Îți dau inima mea, viața mea, nu vreau să fiu singur, vreau să cred în Tine și să am încredere în Tine.”

Și tu, L-ai invitat pe Isus în viața ta, în barca ta? Dacă da, nu ești singur, chiar și în furtunile care pot veni, Isus te va ajuta, te va sprijini. El îți va aduce pacea și ajutorul Lui în inimă, chiar și în momentele foarte dificile. Dacă nu ai făcut-o, poți să o faci oricând dorești, astăzi, de exemplu. El va fi în viața ta, în barca ta și te va conduce spre port.

ȘI NOI, PĂRINȚII!

Copiii noștri cunosc frica, și noi înțelegem bine asta. Unii vor fi alinați de prezența noastră; câteva explicații sau intervențiile noastre sunt uneori suficiente pentru a-i liniști. Dar, de foarte multe ori, este nevoie de mai mult. Sunt pe deplin conștienți de fragilitatea vieții, a propriei lor vieți și a vieții celor din jur. Pot experimenta anxietăți care uneori sunt ascunse. A le aminti de această poveste, a ne ruga cu ei, a-i încuraja să-și încredințeze viața lui Isus încă de când sunt mici, a le împărtăși temerile voastre și ajutorul pe care l-ați experimentat de la Dumnezeu, înseamnă a pune bazele vieții lor. Și noi, temerile noastre, grijile noastre, anxietățile noastre? Dar ei? Ținând cuvintele lui Isus în inimile noastre, ne îndreptăm mai senini spre celălalt mal.